ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘ. 575 Τιμᾶται λεπτὰ 10 ΠΕΜΤΗΗ 22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1883

ΜΗΧΑΝΕΞΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.
ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἢ δίς, λ. 40, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΓΩΝ ΕΜΦΥΛΙΟΣ

Τίνες εἰσὶν ἐκεῖ κάτω εἰς τὰ βάθη τοῦ Θερμαϊκοῦ, εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Χαλκιδικῆς, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ἀξιοῦ καὶ τοῦ Λυδίου, ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς ἀρχαίας Πέλλης, οἱ ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους, οἱ σχεδὸν μαχόμενοι καὶ εἰς δύο ἀντίθετα στρατόπεδα παρατεταγμένοι; Τίνες ἐναντίον τίνων; Καὶ περὶ τίνος; Ἠκούσθη πουθενὰ πλατάγημα τοῦ δικεφάλου ἀετοῦ ἢ ὤρθη ἀναλαμπὴ κράνους καισαροβασιλικοῦ ἢ καλπάκιον βουλγαρικὸν ἐπρόβαλε τὴν ζοφερὰν μορφήν του; Μηδὲ οἰωνὸς κατακτήσεως ὤφθη ἄνωθεν τῆς Θεσσαλονίκης, μηδὲ καλπάκιον σλαβικὸν ἐθεάθη ἐκεῖ, ἀλλ' Ἕλληνες καθ' Ἑλλήνων, Μακεδόνες ἐναντίον Μακεδόνων, τὸ ἥμισυ τῆς Θεσσαλονίκης ἐναντίον τῆς ἄλλης Θεσσαλονίκης, εἷς κλάδος μιᾶς ἐγκρίτου οἰκογενείας ἐναντίον ἑτέρου τῆς αὐτῆς κλάδου, ἐξανέστησαν, καὶ ἡ Κοινότης εὑρίσκεται διηρημένη περὶ τρυφερώτατον ζήτημα, τὸ ἐκπαιδευτικόν. Ἐφορία εἰς τὸ ἓν στρατόπεδον, Ἐφορία εἰς τὸ ἄλλο, Γυμνασιάρχης ἐκεῖ, Γυμνασιάρχης ἐδῶ, Κανονισμοὺς, Γεν. Συνέλευσιν, Εἰκοσιτετραμελῆ Ἐπιτροπὴν, καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δέ. Ἐργάζονται δὲ οἱ Βούλγαροι, ἱδρύοντες διδασκαλεῖα, ἐργάζονται οἱ Οὐνῖται ἁρπάζοντες ψυχὰς, ἐργάζονται οἱ Ἀγγλικανοὶ θηρεύοντες ἄγραν, ἐργάζονται οἱ Τοῦρκοι διαιροῦντες καὶ ἡγεμονεύοντες.

***

Τὰ αἰσθήματα περιττὰ, ἡ ἀγανάκτησις φρούδη, κονταὶ αἱ λέξεις. Ἐκθέσωμεν τὰ γεγονότα ὡς ἐγένοντο καὶ ὡς ἦλθον, ἄρωμεν τοὺς ἐπιπροσθοῦντας λίθους, τὰ σκύβαλα, τὴν ἰλὺν, τὴν ἄμμον, τὸν κονιορτὸν, καὶ καθαρίσωμεν τὴν ὁδόν. Ἐπαπειλεῖται σχῖσμα μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Ἑλλήνων ἐν τῇ Θεσσαλονίκῃ; Εἶνε ἔγκλημα τοιαύτη φαντασία· εἶναι αὐτοχειρία τοιαύτη σύλληψις. Πρόκειται περὶ ἑνὸς τῶν παροδικῶν ἐκείνων νεφῶν ἅτινα ἐξαφανιζόμενα γαλανώτερον ἀποκαλύπτουσι τὸν οὐρανὸν, αἰθριώτερον δὲ τὸν αἰθέρα. Ἑλληνικὸν ὁ ἀδελφοπόλεμος, ἑλληνικωτέρα ὅμως ἡ ἀναδέλφωσις. Θρόμβοις αἵματος μεμιγμένα ἀντηλλάγησαν πολλάκις τὰ πιστότερα τῶν φιλημάτων. Ὅ,τι εἶπε περὶ ἑαυτοῦ ὁ Καραϊσκάκης «γνωρίζω πότε νὰ γίνωμαι δαίμων καὶ πότε ἄγγελος», ἂς λεχθῇ ὡς ἀλήθεια περὶ ὅλου τοῦ ἔθνους καὶ ὁρκισθήτω ἐπὶ τῆς μνήμης τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ ὅ,τι ὡρκίσθη ἐκεῖνος ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς φαληρικῆς τραγῳδίας, ὅτι ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ πολιτευθῇ ὡς ἄγγελος.

Καὶ τί ἔχουν νὰ μοιράσουν τὰ δύο στρατόπεδα ἐν Θεσσαλονίκῃ; Τὸν Οἰκονόμου! Ὤ! εἴμεθα βέβαιοι ὅτι, ἂν θέλωσιν, ὁ μεστὸς αἰσθήματος καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ἀλλὰ καὶ στενότητος διδασκαλικῆς Θεσσαλονικεὺς Γυμνασίαρχος θὰ παραδώσῃ προφρόνως, ἂν πρόκειται αἱ δύο μερίδες ἐπὶ τῆς ζωῆς αὐτοῦ νὰ συνδιαλλαγῶσι, τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος αὐτοῦ πρὸς ἀποθέωσιν καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ πρὸς ἐξόντωσιν καὶ σπαραγμόν. Καὶ τί ἄλλο ἔχουν νὰ μοιράσουν πρὸς Θεοῦ; Τὸ γυμνάσιον; Ἀλλὰ δὲν ἀνήκει εἰς ὅλην τὴν Κοινότητα καὶ τὰ τέκνα τῆς Κοινότητος καὶ τὰ τέκνα τῶν τέκνων των; Ἀλλὰ δὲν εἶνε εἷς κρίκος τῆς μακεδονικῆς ἀλύσεως, τοῦ τιμαλφοῦς αὐτοῦ λειψάνου, ὅπερ ἢ θὰ σύρωμεν μίαν ἡμέραν ἐν τοῖς ποσὶν ἡμῶν κατάδικοι, δοῦλοι τῶν δούλων μας γενόμενοι, ἢ ἕκαστος θὰ φέρῃ τεμάχιον αὐτοῦ τοῦ ἐλάσματος ὡς τὸ ἐνδοξότερον παράσημον ἐπὶ τοῦ στήθους;

Ἠξεύρετε τὴν πηγὴν τοῦ κακοῦ, τὸ μικρόβιον αὐτὸ τοῦ ἐμφυλίου μολύσματος; Ὁ αἱρεσίαρχος Κόντος, τυλιγμένος ἐντὸς συνταγματικοῦ παλαιοχάρτου ἰδοὺ τὸ γιγαντῶδες μικρόβιον ὅπερ ἔφερε τὴν σῆψιν καὶ τὴν ζύμωσιν καὶ τὸ ἄζωτον καὶ τὰ δηλητήρια εἰς τὴν ἁγνὴν τῆς Θεσσαλονίκης ἀτμοσφαῖραν. Ἐκ λεξειδίων μοχθηρῶν καὶ παμμιάρων κατὰ Κόντον ἀρξάμενος ὁ ἀγὼν καὶ εἰς θεωρίας συνταγματολογικὰς ἐκλογικῶν δικαίων καὶ ἀντιπροσωπευτικοῦ συστήματος ἐκτραπεὶς, ἤρξατο νὰ δέρῃ τὴν οὐσίαν, τὴν ζύμην ἐξ ἧς ὁ ἐθνικὸς πλάττεται ἄρτος διὰ τὴν Μακεδονίαν. Ὁ Γυμνασιάρχης μαθητὴς τοῦ Κόντου ἤθελε τὸ Γυμνάσιον Ἀκαδημίαν σοφῶν· οὐαί! εἰς καθηγητὴν ἐὰν ἔλεγε Βυζαντινὸς καὶ ὄχι Βυζαντῖνος, ἂν ἔλεγεν ἡ λέμβος καὶ ὄχι ὁ λέμβος. Σταυρωθήτω! ἀνεφώνει ὁ ἀγαθὸς καὶ ἐνθουσιαστὴς καὶ λίαν εὐπαίδευτος καὶ ὄχ' ἄριστος ἀρχαιολόγος κ. Οἰκονόμου, ἀλλὰ μὴ εὐρὺς συνάμα, μηδὲ πρακτικὸς, μηδὲ τὸ βρῖθος τῶν μακεδονικῶν ὀνείρων δυνάμενος νὰ συμπεριλάβῃ ἐν ἑαυτῷ μεθ' ἁρμονίας. Ἐντεῦθεν διάστασις μεταξὺ Γυμνασιάρχου καὶ Καθηγητῶν, πόλεμος, ἀντεγκλήσεις, ἀνταλλαγὴ ὕβρεων, συζητήσεις, μικρολογίαι, κόμματα, προσηλυτισμὸς φοιτητῶν, διαιρέσεις. Κατὰ τὸν διδάσκαλον καὶ οἱ μαθηταί· ὅταν ὁ Κόντος ζητῇ ν' ἀνταλλάξῃ τὸν ἐθνολογικὸν διὰ λεξιλογικοῦ ἀγῶνος καὶ τὴν σημαίαν τοῦ Γερμανοῦ διὰ τοῦ λεξικοῦ τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου, ἡ πνευματικὴ ἀτμοσφαῖρα ἣν ὁ Αἴολος αὐτὸς ἐμφυσᾷ δὲν δύναται ἢ τοιαῦτα ἐξαμβλώματα νὰ πα-

ραγάγῃ βυζαντινῆς στενοκεφαλίας καὶ ἐξάψεων ἀξίων αἰθούσης φρενοκομείου.

Εὐτυχῶς ἔληγε τὸ συμβόλαιον φέτος μετὰ τοῦ κ. Οἰκονόμου· καὶ πολὺ μωρὰ θὰ ἦτο ἡ Ἐφορία, ἂν ἀνενέου αὐτὸ μετὰ Γυμνασιάρχου, ὅστις φιλόπατρις καὶ εὐπαίδευτος καὶ αἰσθηματίας καὶ πολλῆς ἀξίας ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἀπεδείχθη ἐν τούτοις ἀνεπίδεκτος συμβιώσεως καὶ συνεργασίας. Ἐλθοῦσα νέα ἐφορία ὑπὸ ταμίαν τὸν γέροντα Χαδζῆ Σταῦρον Χαδζῆ Λαζάρου, ἔλαβε ρητὴν διαταγὴν παρὰ τῆς εἰκοσιτετραμελοῦς Ἐπιτροπῆς, ἥτις εἶνε τροπον τινα εἶδός τι διαρκοῦς Βουλῆς ἢ ἀντιπροσωπείας τῆς Κοινότητος Θεσσαλονίκης, ἐκλεγομένη ὑπὸ Γενικῆς Συνελεύσεως, νὰ μὴ ἀνανεώσῃ τὸ συμβόλαιον μετὰ τοῦ κ. Οἰκονόμου. Τὸ πρᾶγμα ἦλθεν ὑπὸ σύσκεψιν μεταξὺ τῆς εἰκοσιτετραμελοῦς Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Ἐφορίας· ἡ συζήτησις ἐξήρθη εἰς βαναυσολογίας καὶ ὁ κύριος Χαδζῆ Λαζάρου παραιτεῖται, νέος δὲ ταμίας διορίζεται τῇ εἰσηγήσει τοῦ Περικλέους Χαδζῆ Λαζάρου, ἀνταγωνιζομένου τὸν συγγενῆ του διὰ λόγους κληρονομικοὺς καὶ δὲν ξεύρομεν ποίους ἄλλους. Ὅτε ὁ γηραιὸς Χαδζῆ Σταύρου ἰδὼν ἀποκαλυφθείσας τὰς μυστικὰς κανονιοστοιχίας, δηλοῖ ὅτι δὲν παρητήθη, ἀλλὰ μένει ταμίας τῶν Σχολείων. Ἐντεῦθεν τὸ Σχῖσμα.

Ἐντεῦθεν δὲ καὶ ὁ ἀγὼν ἀπὸ Κοντολεξιλογικοῦ μεταβάλλεται εἰς συνταγματολογικόν. Δύο ἐφορεῖαι! Ποία ἡ νόμιμος καὶ ποία ἡ παράνομος; Ἡ μὲν δικαιώματι νομίμου καταγωγῆς, ἡ δὲ δικαιώματι λαϊκοῦ διορισμοῦ. Βλέπετε ἐξ Ἀθηνῶν ὁ λαϊκισμὸς τοῦ κυρίου Οἰκονόμου διῆλθε τὸ Αἰγαῖον καὶ τὸν Θερμαϊκὸν καὶ ηὗρε τὸν ἄλλον Οἰκονόμου, τὸν ἀνοικονόμητον, καὶ ἐνεθρονίσθη ἐν αὐτῷ καὶ ἤρχισεν ἀγῶν τῶν λαϊκῶν στρωμάτων κατὰ τῶν Κοδζαμπασίδων, καὶ ἀγὼν τῶν συντεχνιῶν κατὰ τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν λογίων, καὶ ἀγὼν τοῦ ποιμνίου κατὰ τοῦ ποιμένος καὶ ἀγὼν τοῦ ὀρθολογισμοῦ κατὰ τῆς παραδόσεως. Φρικτὰ καὶ νὰ τὰ λέγῃ καὶ νὰ τ' ἀκούῃ τις. Ἐφαντάσθησαν πέλαγος ἐντὸς μιᾶς σκάφης διὰ ζύμωμα. Ὅταν αἱ λέξεις τρώγωσι τὰ πράγματα, τὸ ἔθνος ἢ ἡ κοινότης ἐκείνη ἔχει καρκίνον· φοβηθῆτέ την· ὅταν λαός τις ἢ κοινότης ἀρχίζει καὶ βλέπῃ σκιὰς καὶ φαντάσματα, πιστεύσατε εἰς νευρικὴν διατάραξιν καὶ φροντίσατε περὶ τονωτικῶν.

Εἶχεν εὑρεθῆ ἓν μέσον συνδιαλλαγῆς· συγκάλεσις Γενικῆς Συνελεύσεως, ἐκλογὴ νέας εἰκοσιτετραμελοῦς Ἐπιτροπῆς, ἐκλογὴ νέας Ἐφορίας καὶ λύσις ὑπ' αὐτῆς, τοῦ μεγάλου, τοῦ φοβεροῦ, τοῦ παμμακεδονικοῦ ζητήματος, τίς ἔςαι ὁ Γυμνασιάρχης ἐν Θεσσαλονίκῃ! Βλέπετε ἐπειδὴ τὸ μακεδονικὸν ζήτημα δὲν προσέθετε ψήφους οὐδὲ εἰς τὸν Τρικούπην οὐδὲ εἰς τὸν Κουμουνδοῦρον, μὴ παράγον πλὴν τοῦ βαμβακος αὐτοῦ καὶ Παλαμήδην τινὰ διὰ τὸν ἕνα ἢ Τζιβανόπουλον διὰ τὸν ἄλλον, ἀφέθη ὡς ἄγονον καὶ στεῖρον εἰς τὴν διοίκησιν τῶν *δασκάλων*. Δάσκαλοι δὲ δασκάλους γεννοῦν, δασκαλικὰ δὲ τὰ τῶν δασκάλων.

Καλά, ἀλλὰ πῶς νὰ συγκροτηθῇ ἡ Γενικὴ Συνέλευσις οὕτω πως, ὥστε καὶ τὸν Οἰκονόμου νὰ ἀποδιώξῃ ἔξω τῶν τειχῶν καὶ τὸν Οἰκονόμου νὰ διατηρήσῃ ἔσω τῶν τειχῶν. Κανονισμοί, πῶς συγκαλεῖται ἡ Συνέλευσις, ὑπῆρχον, καὶ ἔθιμα δέ, τοῦ κανονισμοῦ ἐπικρατέστερα, πάλιν ὑπῆρχον. Αἱ συντεχνίαι ὅλαι ἔδιδον 30 ἀντιπροσώπους. Ἡ δὲ τάξις τῶν λογίων, τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν κτηματιῶν ἐνενήκοντα. Τὸν κατάλογον δὲ τῶν κληθησομένων συντάσσουσα ἡ εἰκοσιτετραμελὴς παρέδιδεν αὐτὸν εἰς τὸν Μητροπολίτην· προσεκάλει δὲ αὐτός. Ἐδῶ ἀρχίζει μετὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ Κόντου ὁ ἀγὼν τῶν περὶ Δελιγιάννην καὶ τὸν πρώην βουλευτὴν Καλαβρύτων Οἰκονόμου. Διατί τριάκοντα ἀντιπροσώπους αἱ συντεχνίαι καὶ ὄχι ἐνενήκοντα; Πῶς; αἱ συντεχνίαι δὲν εἶνε τὰ θεμέλια μιᾶς κοινωνίας; Καθήκοντα μὲν τόσον μεγάλα, νὰ ὑποβαστάζωσι πελώριον οἰκοδόμημα, δικαιώματα δὲ τόσον μικρά; Ἐμπρός! οἱ ὅροι ἀς ἀναστραφῶσιν· αἱ συντεχνίαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, οἱ ἄλλοι εἰς τὸν βυθόν. Τίνας προσεκάλεσεν ὁ Μητροπολίτης εἰς Γεν. Συνέλευσιν; Αὐτοὺς καὶ αὐτούς. Ὄχι. Δὲν φθάνουν. Καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ ἐκείνους καὶ ἡμᾶς. Ὅτε ἡ μακροτάτη καὶ ἁπλουστάτη, ἀλλ' ἀτημέλητος πρὸς ὡραῖον μόνον κῆπον ἀποβλέπουσα αἴθουσα τῆς Μητροπόλεως, πληροῦται πλήθους ἀκατανομάστου, ἀλλὰ πυκνοῦ. Ἦσαν ὁ λαὸς τῶν δύο Οἰκονόμων. Τίνες εἶσθε σεῖς; λέγει ὁ Μητροπολίτης. Σᾶς προσεκάλεσα; Ὄχι. Ἀδιάφορον· εἴμεθα πολῖται· δικαίωμα ἔχομεν ψήφου. Ζήτω ἡ καθολικὴ ψηφοφορία. Δὲν σᾶς ἀναγνωρίζω, οὔτε δύναμαι νὰ προεδρεύσω τοιαύτης συνεδριάσεως. Τὴν διαλύω καὶ ἀποχωρῶ. Ἀποχωροῦσι καὶ οἱ σύμφωνα μὲ τὸν κανονισμὸν συγκληθέντες. Μένουσι δὲ μόνον οἱ ἀντιπολιτευόμενοι, γυμνοὶ καὶ ἀκέφαλοι.

Καὶ συνεδριάζουν, στηλῖται γινόμενοι φιλελεύθεροι. Συνεδριάζουν μάλιστα εἰς συντακτικὴν συνέλευσιν. Ὅλοι ἕνας καὶ ἕνας. Ροβεσπιέρροι ὅλοι καὶ Δαντῶνες. Ἐμπρός! Συντάσσουν νέους κανονισμούς. Ὀλίγον ἀκόμη καὶ προκηρύσσουν Δημοκρατίαν. Ἂς τὸ ἔκαμνον! Ἀλλὰ τὰ χαρτιά, αἱ λέξεις, ὁ δασκαλισμὸς κλίνουσιν ὅλα τὰ ῥήματα, ὁμαλὰ καὶ ἀνώμαλα, μόνον εἰς πολιτειακὰς ἀνωμαλίας δὲν ἔρχονται. Παρουσιάζουν τοιούτους κανονισμοὺς εἰς ἐπικύρωσιν τῷ μητροπολίτῃ. Ὁ μητροπολίτης ἀρνεῖται καὶ γράφει εἰς τὸ Πατριαρχεῖον.

Ἐδῶ παρεμβαίνει ἡ ἐνέργεια τοῦ Πατριαρχείου, σκοτεινὴ ὡς ἐσωτερικὸν ἀτμολέβητος, τοῦ δὴ λεγομένου τουρκιστὶ *καρακαζανίου*. Ἐνέργεια ἐπαμφοτερίζουσα, κατὰ βάθος ἐχθρικὴ εἰς τὸν Μητροπολίτην, κατ' ἐπιφάνειαν δὲ εὐαγγελίζουσα. Ὁ Μητροπολίτης ἐμήνυσε ῥητῶς: Μοῦ ἐπιβάλλετε νὰ ὑπογράψω κανονισμοὺς παρασυναγωγῆς; ἀλλὰ τότε ἐγὼ παραιτοῦμαι. Τὸ δὲ Πατριαρχεῖον ἀνεμάσσα εἰς τὰ χείλη τὴν εἰρήνην, ἐνῷ ὁ στόμαχος ἀνεμηρυκᾶτο παραίτησιν. Τὸ λάθος τοῦ Μητροπολίτου ὑπῆρξεν ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἀναβολὴ τῆς ἐκλογῆς νέας Ἐφορίας, καὶ δὴ τῆς συγκλήσεως Γενικῆς Συνελεύσεως; καθ' ἣν ἐποχὴν τὰ πράγματα ἦσαν ἐν εἰρήνῃ.

Ὅτε—ἀπουσιάζοντος τοῦ Μητροπολίτου ἐν χωρίῳ, κέντρῳ γενομένῳ τῶν Οὐνιτῶν, ὅπου κατεγίνετο νὰ ἐπαναφέρῃ πρόβατα ἀπολωλότα—ἡ μία ἐφορία σφραγίζει τὰ σχολεῖα καὶ ἡ ἄλλη τὰ ἐκβιάζει, προσφυγὴ δὲ γίνεται εἰς τὴν διοίκησιν διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰρήνην μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Ἑλλήνων. Τὰ μετὰ ταῦτα τὰ γινώσκετε. Ἡ τουρκικὴ διοίκησις ἔθεσε τὴν μύτην της εἰς τὰ ἐθνικά μας· δὲν ἐννοεῖ νὰ τὴν ἀποσπάσῃ πρὶν ἢ πταρνισθῇ ἐντὸς καὶ μολύνῃ τὰ κοινοτικὰ τῆς Θεσσαλονίκης. Ποῖοι εἶσθε σεῖς; Τίνες οἱ ἄλλοι; Ἐξ Ἑλλάδος ἢ ἐκ Τουρκίας; Διατί Ἕλληνες καὶ ὄχι ραγιάδες; Ποῖον Πανεπιστήμιον σᾶς ἐγαλούχησε; Τὸ ἐθνικὸν τῶν Ἀθηνῶν; Διατί ὄχι κανένα Ρουσδιὲ δικό μας;

Αὐτὸ εἶνε τὸ διήγημα. Ποῖον δὲ τὸ δρᾶμα; Ὅτι δὲν ὑπάρχουν Ἕλληνες καὶ Ἑλλαδῖται, ὡς ηὔχετό ποτε ὁ κ. Σκυλίσσης ἐν τῇ «Ἡμέρᾳ», ἀλλ' ὅτι πάντες Ἕλληνες ἢ πάντες Ἑλλαδῖται. Θεὸς ὕψιστος ὁ ἐγωϊσμός, μὲ τὸ Δωδεκάθεον αὐτοῦ, τὰ πάθη θεοὺς ἐμαφροδίτους καὶ τὰς μικροφιλοτιμίας, οἰκτίστας ψωροθεάς. Καὶ διατί τάχα οἱ ἐν Θεσσαλονίκῃ νὰ ἀρνηθῶσι τὸν ἑλληνισμόν των; Ὅ,τι βλέπουσιν ἐν Ἀθήναις, τοῦτο πράττουσιν ἐκεῖ. Κόμματα ἐδῶ, κόμματα ἐκεῖ. Μισοπάτριδες ἐδῶ, μισοπάτριδες ἐκεῖ. Συμφέροντα ἐδῶ, συμφέροντα ἐκεῖ. Ἐμπρός! ἀδελφοὶ ἐν κακουργίαις, ἀδελφοὶ ἐν ἀδιαφορίᾳ. Ἡ Ἑλλὰς ἐμεγάλωσε· τὰ σύνορα κατέπεσαν· δὲν ὑπάρχει πλέον Πηνειός, δὲν ὑπάρχει Ὄλυμπος. Ἡ Μακεδονία εἶνε δική μας. Πρὶν τὴν κατακτήτωμεν διὰ τῆς ἀρετῆς, τὴν κατεκτήσαμεν διὰ τῆς κακίας. Κατάκτησις καὶ κατάκτησις.

Καὶ τώρα ἡ εὐχή μας δὲν εἶνε νὰ ἐπαναστηθῶσι πάλιν τὰ σύνορα καὶ τὰ ὄρόσημα, ἀλλ' ἀντὶ τῆς ἑνώσεως ἐν τῷ κακουργεῖν, ἂς ἑνωθῶμεν ἐν τῷ ἀνδραγαθεῖν. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε διαφορὰ μεταξὺ μεγάλων καὶ μικρῶν, θὰ ηὐχόμεθα μὲ τὴν προσεχῆ ἀποχώρησιν τοῦ Τρικούπη πρωθυπουργοῦ νὰ ἔχωμεν καὶ τὴν προσεχῆ τοῦ Οἰκονόμου ἀπὸ Θεσσαλονίκης. Ἐσπούδασεν ἀρχαιολογίαν· ἂς ἔλθῃ νὰ διορισθῇ ἐδῶ ἔφορος ἀρχαιοτήτων, ἂς ἔλθῃ νὰ τὸν περιφέρωμεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις μας ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας· ἀλλ' ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην ἂς φύγῃ. Τοῦ σκανδάλου ἐκλείποντος, θὰ συνεκλείψῃ ἡ ἔρις. Καὶ μετὰ τοῦτο, ἂς λουσθῶσιν εἰς ἁλμυρὰν πηγὴν δακρύων οἱ Θεσσαλονικεῖς ὅλοι, ἂς κύψωσιν ἅπαντες ἁμαρτωλοί, ἂς μελαγχολήσουν ὀλίγον συλλογιζόμενοι ποσάκις αὐτοὺς τοὺς τελευταίους μῆνας ἐμαγαίρωσαν τὴν πατρίδα, καὶ ἂς ριφθῶσι σοβαροὶ εἰς τὴν ἐθνικὴν ἐργασίαν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὰ ἐν Τριπόλει

Λεπτομέρειαι τῶν λυπηρῶν συμβάντων εἶνε αὐταί:

Ὁ φονεὺς Μανέττας ὁ Βουνισιώτης, μὴ ἔχων συγγένειαν μετὰ τοῦ βουλευτοῦ Μανέττα, ἐπίεζε τοὺς χωρικούς, ἕνα δὲ μάλιστα ἐσχάτως ἐκάκωσεν. Ἦτο διευθυντὴς οἰνοπνευματοπωλείου τὴν τέχνην, παλληκαρᾶς δὲ τὴν ἐπιστήμην, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κ. Ζέγγελη. Ὁ κ. Ρεβελιώτης, καθὼ μέλλων Δήμαρχος, τῷ ἐζήτησε λόγον διὰ τὰς πιέσεις αὐτάς, οὗτος δὲ ἀντὶ ἀπαντήσεως ἀπεπειράθη νὰ τὸν ραβδοκοπήσῃ. Ὅτε κατασχὼν τὴν ῥάβδον ὁ Ρεβελιώτης, ἐπετέθη κατ' αὐτοῦ διὰ μαχαίρας ὁ Μανέττας. Παρεμβάντων ὅμως πολιτῶν, ἡ ἀπόπειρα ἐματαιώθη, ὁ δὲ ἐπιτεθεὶς συνελήφθη ὑπὸ τῆς περιπόλου, ἥτις ἐνῷ τὸν ὡδήγει εἰς τὴν Μοιραρχίαν, συναντήθεῖσα καθ' ὁδὸν ὑπὸ τοῦ ὑπενωματάρχου Κάπου, τοῦ τὸν παρέδωσε, κατὰ διαταγὴν τ.υ. Μετ' ὀλίγα βήματα ὁ πιστὸς ὑπενωματάρχης τὸν ἀπολύει καὶ τοῦ δίδει τὴν μάχαιραν ὀπίσω, βεβαίως ἐνθαρρύνων αὐτὸν νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐπίθεσιν.

Ἡ ἐπίθεσις τὴν δευτέραν φορὰν ἐγένετο ὄχι ἐν τῇ πλατείᾳ, ὡς ἡ πρώτη, ἀλλ' ἐκεῖ που πλησίον, μετὰ παρέλευσιν ὡρῶν καὶ ἐξ ἐνέδρας. Καὶ πρῶτον ἐτραυμάτισεν αὐτὸν εἰς τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν διὰ νὰ τὸν θέσῃ ἐκτὸς μάχης, εἶτα εἰς τοὺς κροτάφους, τρίτον κτύπημα εἰς τὴν ὀσφύν, τέταρτον, τὸ καὶ καιριώτατον, εἰς τὴν ὠμοπλάτην. Δύο κληπῆρες ἠθέλησαν νὰ τὸν καταδιώξουν, ἀλλὰ παρεμβὰς ὁ χωροφύλαξ Ρεγγιέλος εἰμπόδισε τοὺς κληπῆρας καὶ ηὐκόλυνε τὴν ἀπόδρασίν του.

Τί δὲ ἐγένετο ὁ Κάπος, ὁ συνεργός, ὁ Ρεγγιέλος, ὁ φυγαδευτής; Γελάσατε. Ὑπεβλήθησαν εἰς φυλάκισιν δέκα ἡμερῶν· ἴσως διότι ὁ Ζέγγελης δὲν ἐννοεῖ νὰ παραπεμφθοῦν ὡς κακουργήσαντες ὑπὸ τὴν σημαίαν του.

Τὰ πνεύματα ἔκτοτε ἐν Τριπόλει εἶνε ἐν ἐξάψει. Πλὴν τοῦ ἐμπρησμοῦ τῆς *λάνθζας* (οἰνοπνευματοπωλείου) τοῦ ἐνόχου ἀπειλοῦνται καὶ ἄλλα ἐργοστάσια καὶ οἰκίαι φίλων τοῦ αὐτουργοῦ νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὸ πῦρ.

Ἕνεκα δὲ τοῦ τρυγητοῦ οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἔξω καὶ πολὺ πιθανὸν νὰ ἔχωμεν τρομερὰς ἀντεκδικήσεις τῶν φίλων τοῦ Ρεβελιώτου κατὰ τῶν φίλων τοῦ Ζέγγελά.

Πάντες εὔχονται τὴν διάσωσιν τοῦ ἀγαθοῦ Ρεβελιώτου, ὅστις μόνος εἶνε ἱκανὸς νὰ προλάβῃ πολλὰ δυστυχήματα.

Καὶ ἔχουσι δίκαιον παρὰ πολὺ δίκαιον. Καταργηθείσης τῆς διοικήσεως ἐπὶ Τριπόλεως, οἱ πολῖται αὐτοδιοικοῦσι. Μετὰ τὸν τραυματισμὸν λοιπὸν ἐν Τριπόλει τοῦ δημάρχου Ρεβελιώτου ἐκδικούμενοι οἱ συνδημόται αὐτοῦ ἐπυρπόλησαν τὸ ρακοποιεῖον τοῦ φονέως Γ. Μανέτα καὶ ἀπειλοῦσι νὰ πυρπολήσωσι καὶ τὴν οἰκίαν του. Ταῦτα κατὰ σημερινὸν τηλεγράφημα.

Θέλετε καὶ ἄλλο τεμαχίδιον τῆς στρατιωτικῆς μας εἰκόνος; Ἰδού. Κατὰ τὴν μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας σύμβασιν τοῦ Ἰουνίου 1881, ἡ Πρέβεζα δὲν πρέπει νὰ εἶνε ὡπλισμένη. Καὶ ὅμως ἐνῷ χαίνουσιν ἐπ' αὐτῆς τηλεβόλα τῶν 8(7 ὑφεκατ. τὸ ἡμέτερον Ἄκτιον (ἡ Ποῦντα) ἄοπλος. Θέλετε νὰ ἴδητε καὶ ἓν ῥάκος προξενικῆς εἰκόνος; Ὁ ἐν Πρεβέζῃ πρόξενός μας κ. Σουντιος οὔτε ἐκοινοποίησεν ἀκόμη εἰς τὴν κυβέρνησίν του τὸν ὁπλισμὸν τῆς Πρεβέζης.

Κατὰ μῆνα Αὔγουστον ἀπεβίωσαν ἐν Ἀθήναις 162. Τὴν πλειοψηφίαν (36) ἐθέρισαν νόσοι τοῦ γαστροεντερικοῦ σωλῆνος. Μετ' αὐτὴν ἔρχεται ἡ φθίσις τῶν πνευμόνων (11), ὁ μοιόβαθμος ὁ τιφοειδὴς πυρετὸς (11) καὶ ἄλλους ἄλλαι. Κατὰ τμήματα ἡ μεγαλειτέρα θνησιμότης παρετηρήθη εἰς τὸ ς' τμῆμα. Φεύγετε ἀπ' αὐτοῦ.

Ὑπάρχουσι συστηματικοὶ ταραξίαι, συλλαμβανόμενοι ἐπὶ διαταράξει ἅπαξ, δίς, πολλάκις. Οὗτοι, κύριε Διευθυντά, πρέπει νὰ μένουν ἀτιμώρητοι; Τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον τοὺς ἀναφέρει κάθε λίγο· ἡ δὲ Εἰσαγγελία τί κάμνει; Οὐδὲ λαμβάνει ὑπ' ὄ ιν τὰς καταγγελίας τῶν ἀπειλουμένων. Οὕτω χθὲς ἐν τῇ ὁδῷ Σόλωνος τέσσαρες πέντε τοιοῦτοι ἐπέβαλλαν εἰς διευθυντὴν καφενείου τινός **νὰ τὸ κλείσῃ**, διότι ἔτσι ἤθελαν. Ὥστε ὁ κύριος Διευθυντὴς ἔχει καὶ ἄλλους συνδιευθυντάς. Ὑπάρχει ἀστυνομία Κοσσονάκου καὶ ἀστυνομία τραμπούκων. Ἡ δευτέρα ἰσχυροτέρα τῆς πρώτης. Διότι οἱ κληπῆρες χθὲς ἀφοῦ συνελαβόν τοὺς ταραξίας, εἶτα τοὺς ἄφησαν· ἐπανελθόντων δὲ ἐκείνων, ἔσπασαν καρέγλας, ἀνεποδογύρισαν τραπέζια, καὶ ἠνάγκασαν τὸν καταστηματάρχην νὰ τὸ κλείσῃ. Βλέπετε, αὐτοὶ ἀγριώτεροι τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Μαγκούρηδων. Καὶ ὁ ταλαίπωρος καταστηματάρχης ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ· ἀλλὰ τί ἔκαμεν; Ἐποτίσθη μισὴ ὀκᾶν ροῦμι καὶ ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὸ ρεβόλβερ καὶ ἐπερίμενε νὰ ἔλθουν καὶ τρίτην φοράν. Τί θὰ ἐγίνετο ἂν ἐπανήρχοντο; Φονικόν. Ποῖος θὰ ἦτο ὁ αἴτιος τοῦ φονικοῦ; Ὁ κ. Κοσσονάκος. Δὲν παραιτεῖται λοιπὸν καλλίτερα, τόσον ἀγαθὸς φίλος, ἀφοῦ δὲν ἔχει ἐξουσίαν, παρὰ νὰ γίνεται αἴτιος δυστυχημάτων;

Ἐξεδόθη ἐκ τοῦ καλλιτεχνικωτάτου τυπογραφείου τῶν ἀγαπητῶν ἀδελφῶν Περρῆ καὶ τὸ τέταρτον τεῦχος τῆς *Ἐφημερίδος τῆς Ἑταιρίας τῆς Ὑγιεινῆς*. Τὸ κυριώτερον καὶ

ἀθηναϊκώτερον ἄρθρον εἶνε τὸ *περὶ τῆς διὰ πνευματικῆς ἀντλίας κενώσεως τῶν ἀποπάτων κατὰ τὸ σύστημα Βερλιέρου*, μετὰ τριῶν σχημάτων, ὅπερ καὶ συνιστῶμεν εἰς τὴν σύντονον μελέτην Νομάρχου, Δημαρχ. ἀστυνόμου καὶ τῶν ἰδιοκτητῶν, ἂν θέλωσι νὰ μὴν ἀνατρέφωνται ἐν μολυσματικαῖς ἀναθυμιάσεσι καὶ βαρείαις ὀσμαῖς.

Ἐλάβομεν ἐκ Κεφαλληνίας «Τὸ Στρατιώτην γαμβρὸν» κωμωδίαν εἰς πράξεις τέσσαρας. Διὰ τὸ σημερινὸν φύλλον φιλεύομεν τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ τὸν ἐπίλογον τοῦ συγγραφέως, ἔχοντα οὕτω:

«Φίλοι Ἀναγνῶσται! Στερούμενος γραμμάτων γραφῆς τε καὶ ἀναγνώσεως καὶ πρώτην ἤδη φορὰν παρουσιαζόμενος διὰ τοῦ τύπου σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε διὰ τὴν τόλμη μου τούτην.—Ἡ παροῦσα Κωμωδία (σατυρίζουσα τὴν σημερινὴν ἐποχὴν) ὑπαγορεύθη καὶ συνετάχθη παρ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου Κοσμᾶ Μοντεσάντου Καναλέτη καὶ ἐγράφη παρ' ἄλλου χρησιμεύσαντός μου ὡς γραφέας.»

Καὶ ὑποσχόμεθα μετὰ τὴν ἀνάγνωσίν της νὰ σᾶς τὴν παραστήσωμεν, ἐὰν τὴν εὕρωμεν ἀξίζουσαν ὅ,τι ἀξίζει ὁ ἐπίλογός της.

Δοὺς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις ὁ ἐκ Νιγρίτης τῆς Μακεδονίας φίλτατος Τσιάκας, τελειόφοιτος τοῦ ἐν Σέρραις Διδασκαλείου Μαρούλη, καὶ ἤδη συγγραφεὺς διδακτικῶν βιβλίων, νεωτεριστικωτάτου ῥυθμοῦ, διότι τὸ παράδοξον εἶναι ὅτι, οἱ πλεῖστοι τῶν μαθητῶν τοῦ Μαρούλη ἀποβαίνουσι συγγραφεῖς ἀναμορφωτικοὶ τῆς Δημώδους Παιδείας, ὡς οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Βλοῦσος καὶ Ἀφίδης, ἐκδόται ὡραίας Γεωγραφίας νεωτάτου συστήματος, ἔτυχε τοῦ βαθμοῦ *λίαν καλῶς* καὶ ἤδη ἀνήκει εἰς τὴν χορίαν τῶν ἀκαδημαϊκῶν πολιτῶν. Συγχαίρομεν αὐτῷ καὶ τῷ κλεινῷ διδασκάλῳ του Μαρούλη καὶ τὴν Μακεδονίαν ἐν γένει, γονιμοτάτην εἰς παραγωγὴν στερροῦ νοὸς νέων καὶ στερροτέρου χαρακτῆρος ἀνδρῶν. Τὸ εἴπομεν πολλάκις· ἐν πολλοῖς τὴν Μακεδονίαν ἐκλαμβάνομεν εἶδος Γερμανίας τοῦ ἑλληνισμοῦ.

Ἡ βασίλισσά μας καὶ πάλιν μᾶς δίδει ὡς εὐῶδες δεῖγμα τῆς χρυσῆς της καρδιᾶς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν *Κολοκοτρώνη* σχολεῖον τῶν ἀπόρων μαθητριῶν, ὅπερ συντηρεῖ ἰδίοις ἐξόδοις καὶ ἐν ᾧ ὄχι μόνον διδάσκονται πτωχὰ κοράσια ἀλλὰ καὶ τρέφονται καὶ λαμβάνουσι καὶ φορέματα ὁμοιόμορφα, τὰ ὁποῖα φοροῦν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν διὰ νὰ μὴ φθείρουν τὰ 'δικά των. Καὶ οὕτως ἡσύχως καὶ εὐαγγελικῶς ἐξασκεῖ τὴν ἐλεημοσύνην, ἡ ὁποία εἶναι τὸ περιλημένον ἐπάγγελμά της.

Καθημέραν θὰ σᾶς ἔχωμεν καὶ ἀπὸ ἓν φρικτόν. Τηλεγραφεῖ ἐξ Ἀρεουπόλεως ὁ Εὐστράτιος Σ. Πρατάκος, εἰς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, τί νομίζετε; Ὅτι τὰ ἐκ τοῦ πρώτου γάμου τέκνα του ἀπεπειράθησαν τετράκις νὰ τὸν δολοφονήσουν, αὐτὸν καὶ τὴν δευτέραν σύζυγόν του, σκοπὸν ἔχοντες ἐπίσης νὰ διαρπάσουν καὶ τὴν περιουσίαν του καὶ νὰ τὸν ἀφίσουν εἰς τὰ κρύα ὄχι τοῦ λουτροῦ, ἀλλὰ τοῦ τάφου. Ἐπικαλεῖται δὲ τὴν συνδρομὴν τοῦ κ. Τρικούπη ἵνα διασώσῃ τὴν πολύτιμον ζωήν του.

Ἐπαύθη ὑπὸ τοῦ Δημάρχου ἀπὸ τῆς θέσεώς του Ἐφόρου τοῦ Νεκροταφείου ὁ διάσημος Ὅμηρος Κλάδος, μέγας ἐραστὴς τῶν νεκρῶν.

— Ἐν Λαυρίῳ προσεβλήθη ἐξ εὐλογίας ὁ ἐκ Κρήτης Ἐμμ. Ξηρὸς ἐργάτης· ἐλήφθησαν τὰ κατάλληλα μέτρα.

—Ἀπόπειρα ἀπαγωγῆς χθὲς γυναικὸς ἀπὸ τὸ ἀπέναντι τῆς Καπνικαρέας ζυθοπωλείου ὑπὸ ἑνὸς πολίτου καὶ ἑνὸς χωροφύλακος· ἀντίστασις ζυθοπώλου· παρέμβασις λοχίου πηροβολικοῦ· τραυματισμὸς αὐτοῦ· σύλληψις δράστου.

— Ἀστυνομικὸν ζύγισμα ἄρτων χθὲς ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ· τριακόσιοι ἄρτοι ἐλλειπεῖς κατασχεθέντες ἐπάνω καὶ ἄλλοι τόσοι κάτω.

ΚΩΝΣΤ. ΡΕΒΕΛΙΩΤΗΣ

Ὁ δολοφονηθεὶς δήμαρχος ὢν τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» τῆς χθὲς διελάλει δὲν ἦτο ὁ τῆς Τριπόλεως· ἦτο ὁ τῆς Μαντινείας.

Εἶναι ὁ Κωστῆς Ρεβελιώτης υἱὸς τοῦ γέρου τῶν Τσιπιανῶν ἀλλὰ δὲν ἀπέθανεν εὐτυχῶς, καὶ δὲν θὰ γράψωμεν νεκρολογίας· ὑποχρεούμεθα νὰ εἴπωμεν δύο λέξεις περὶ τῶν αἰτίων τῆς στυγερᾶς κατ' αὐτοῦ ἀποπείρας, ὅπως τιμήσωμεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Ὁ Κωστῆς Ρεβελιώτης διήκουσεν ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημείῳ τὰ νομικά· ἀλλ' ἐβαρύνθη τὸ πολύμοχθον τοῦ δικηγόρου στάδιον οὐχὶ ἐκ φυγομαθείας, διότι δὲν ἦτο τοιοῦτος, ἀλλ' ἐξ ἔρωτος πρὸς τὸν ἀγροτικόν, τὸν ποιμενικόν, τὸν ἀπέριττον βίον καὶ ἐγένετο ποιμὴν προβάτων, καὶ ἴσως ἔφερεν εἰς τὸ σελάχιον καὶ φλογέραν!

Εἶχε περιουσίαν ὅση ἤρκει αὐτῷ νὰ μὴ στερῆται, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ ὑπερηφανεύηται. Δὲν ἠρκέσθη εἰς τὴν ποιμενικήν. Ἐπεζήτει τὸ κρήμνισμα τοῦ πεπαλαιωμένου μεσοτοίχου, τὸ χωρίζον τὴν ἱκανότητα ἀπὸ τὴν διάκρισιν τῆς καταγωγῆς. Καὶ εὑρέθη ἀντιμέτωπος τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς ἐν τῇ δημοτικῇ ἐκλογῇ! Καὶ ἐκάθισεν ὁ υἱὸς τοῦ ὑποψηφίου — καὶ ἰσοβίου—δημάρχου, Ρεβελιώτη, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀντιθέτου τοῦ πατρός του Τσιακοπούλου, καὶ μετεχειρίζετο ὅλην του τὴν εὐγλωττίαν ὅπως πείσῃ τοὺς ἐκλογεῖς καὶ καταψηφίζοντες τὸν πατέρα του, ὑπερψηφίσωσι τὸν ἀντίπαλον!

Καὶ εἶπεν αὐτῷ πράως ὁ ἀγαθὸς γέρων· «θὰ μετανοήσῃς!»

Ὁ γέρων ἀπέτυχεν. Ἐν τούτοις, ἐπὶ τοῦ υἱοῦ ἐφηρμόσθη τὸ «ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος.»

Μετενόησεν;

Οὐ βραδέως ὁ Ρεβελιώτης ἐξελέγη βουλευτὴς Μαντινείας. Δὲν διεκρίθη ὡς ῥήτωρ. Ἦτον ἀφελής, διακριτικώτατος πρὸς τοὺς φίλους του ὑπουργούς, εἰλικρινέστατος καὶ εὐπροσήγορος πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ συμπατριώτας· οὐδένα ἠπάτησεν, οὐδένα κατεδίωξεν.

Ἡ περίοδος ἔληξε καὶ ἐγένετο ἰδιώτης.

Ἀλλ' ἐνῷ ὁ Ρεβελιώτης ἀπεμάκρυνεν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν πολιτικήν, προσοικειούμενος τὰς αἰγάς του, ἕτεροι ἱερόσυλοι καὶ ἄδικοι κατεδυνάστευσαν τοὺς συνδημότας του καὶ ἔδοσαν οὗτοι πρὸς αὐτόν: «σῶσον τὰ κτήματά μας ἀπὸ τοὺς ἐπιδρομεῖς!»

Καὶ ἰδοὺ εἰς τὸν ἀγῶνα ὁ Ρεβελιώτης, συντρίβων τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ καὶ ἀναδεικνυόμενος δήμαρχος.

Καὶ προτοῦ ἔτι ἀναλάβῃ τὴν ἀρχήν, ἐτρύπωσαν ὅλοι. Ἔμεινε ὅμως εἷς· οὗτος ἦτο ὁ Γεώργιος Μανέτας. Παχύς, ὁλοστρόγγυλος ὡς βαρέλιον, περὶ μηδενὸς ἑτέρου σκεπτόμενος ἢ περὶ τοῦ χρήματος, καθίδρυσε μηχανὴν πνευματοποιίας παρὰ τὰς ἀμπέλους τῶν συνδημοτῶν τοῦ Ρεβελιώτου. Καὶ ἐφέρετο τὸ πρῶτον καλῶς καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων· βραδύτερον ὅμως ἐπκέφθη νὰ παχύνῃ τὸ βαλάντιόν του διὰ τῶν ἱδρώτων τῶν ἄλλων· ὁ Ρεβελιώτης τοῦ εἶπε: «ἢ φρόνιμα, ἢ . . . ἂν γίνω δήμαρχος νὰ φύγῃς».

Ὁ Μανέτας ἔπνεεν μένεα κατὰ τοῦ Ρεβελιώτη· δὲν ὑπέφερε τὸ αὐστηρὸν βλέμμα του. Προχθὲς εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Τριπόλεως ἐπετέθη κατ' αὐτοῦ, ἡ ἀστυνομία τὸν συνέ-

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάνου.

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 574)

Καὶ ποιὸς ἐξέρει; ἴσως ἐπηκολούθει καὶ καμμία προσέγγισις μεταξύ των. Καὶ θὰ ἔβλεπεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν Κλαίρην του, τῆς ὁποίας τὸ εὐμειδὲς πρόσωπον δὲν τοῦ ἐφευγέ ποτε ἀπὸ τὸ μυαλό. Θὰ τῆς ὡμίλει. Καὶ εἰς τὴν ἰδέαν αὐτὴν νέφος διήρχετο τοὺς ὀφθαλμούς του· τοῦ ἐφαίνετο ὅτι οἱ λόγοι θ' ἀπεπνίγοντο ἐντὸς τοῦ λάρυγγός του, καὶ ὅτι θὰ ἔμενεν ἄφωνος ἐνώπιόν της, ὡσεὶ νὰ ἐκεραυνοβολεῖτο ἀπὸ συγκίνησιν. Τότε θὰ ἐπήγαινεν εἰς καμμίαν σκοτεινὴν γωνίαν τῆς αἰθούσης καὶ ἀπ' ἐκεῖ θὰ τὴν παρετήρει χωρὶς νὰ στεναχωρεῖται, θὰ ἐδυθίζετο εἰς τὸν θαυμασμόν του καὶ θὰ ἦτο εὐτυχής.

Εὐτυχής! Καὶ πῶς; Ποῦ θὰ τὸν ἔφερεν ὁ τρελλός του ἔρως; Τὸ πολὺ εἰς τὸ νὰ παραστῇ ὡς οἰκεῖος εἰς τὸν γάμον ἐκείνης, ἣν ἐλάτρευε μετὰ πάθους. Διότι ἦτο βέβαιος ὅτι ὁ δοὺξ θὰ ἐπανήρχετο. Πῶς ἄνθρωπος ἀγαπώμενος ἀπὸ αὐτὴν τὴν γυναῖκα θὰ ἦτο τόσον τρελλός, ὥστε νὰ τὴν περιφρονήσῃ; Καὶ ἐὰν δὲν ἦτο ὁ δοὺξ, θὰ παρουσιάζετο ἄλλος μνηστὴρ, λαμπροφορεμένος τις ἀριστοκράτης, ὅστις διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας δὲν εἶχεν ἄλλο νὰ κάμῃ ἀπὸ τὸ νὰ φανῇ καὶ νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά του. Ἐνῷ αὐτὸς, ὁ χειρῶναξ, ὁ σιδηρουργός, θὰ ἀπεπέμπετο μὲ περιφρονητικὴν ψυχρότητα.

Καὶ εἰς τὴν σκέψιν ταύτην βαθεῖα μελαγχολία τὸν καπελάβανε. Αἱ δυνάμεις του, ἐχαυνοῦντο, ὡς ἂν νὰ ἐξετεντώθησαν αἴφνης τὰ νεῦρά του ὅλα. Δὲν ἔτρεχε πλέον πρὸς τὸν Πόντ-Ἀβεὸν, βαδίζων, ὡς μεγάλη ἔλαφος, κατὰ μῆκος τῶν δενδροστοιχιῶν τοῦ δάσους. Περιεπάτει μὲ μικρὰ βήματα, ἀποσπῶν μηχανικῶς φύλλα ἀπὸ τῶν κλάδων καὶ τρίβων αὐτὰ διὰ τῶν χειρῶν του. Τί δυστυχία ἦτο ἡ ἰδική του, νὰ μὴ ἠμπορῇ νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ ἰδεώδους τούτου πλάσματος! Καὶ συλλογισμένος ἐστάθη ὑποκάτω μιᾶς δρυός. Ὄρθιος, μὲ τὴν ράχιν ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, ἔμενεν ἐκεῖ σκεπτόμενος, μὲ πρόσωπον ὠχρὸν καὶ μελαγχολικὸν καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς μουσκευμένους ἀπὸ σκληρὰν ἀδημονίαν.

Ἐπανήρχετο διὰ τῆς μνήμης του εἰς ὅ,τι εἶχε πράξει ἐν τῇ ζωῇ του καὶ ἠρώτα τὸν ἑαυτόν του ἐὰν ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος δὲν τὸν καθίστα ἄξιον πάσης εὐτυχίας. Μετὰ λαμπρὰς ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ σπουδὰς, ἐξῆλθε πρῶτος ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐξέλεξε τὴν ὑπηρεσίαν τῶν μεταλλείων. Μόλις ἐπροβιβάσθη, ὁ πόλεμος ἐξερράγη. Ἦτο τότε 22 ἐτῶν. Χωρὶς οὐδὲ ἅπαξ νὰ διστάσῃ, κατετάχθη ὡς ἐθελοντὴς καὶ ἀνεχώρησε μὲ ἓν τάγμα τῆς στρατιᾶς τοῦ Ρήνου. Παρέστη εἰς τὰς αἱματηρὰς καταστροφὰς τοῦ Φρεσχβίλλερ καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Σιαλὼν μὲ τὰ λείψανα τοῦ πρώτου σώματος τοῦ στρατοῦ. Ἔπειτα ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Σεδὰν καταστρεπτικὴν ἔφοδον καὶ τὸ ἑσπέρας τῆς μάχης συνελήφθη αἰχμάλωτος καὶ ἐφυλάσσετο ἀπὸ Πρώσσους οὐλάνους. Ἀλλὰ δὲν ἦτο χαρακτὴρ νὰ ἀφήσῃ νὰ τὸν συλλάβουν ἔτσι, καὶ ἔρπων ἐν τῷ σκότει ἐπωφελήθη τῆς νυκτὸς διὰ νὰ ὑπερβῇ τὰς γερμανικὰς ζώνας. Φθάσας εἰς τὴν Βελγικὴν δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ διευθυνθῇ εἰς τὴν Λίλλην καὶ ἀμέσως κατετάχθη εἰς ἓν τῶν νεοσχηματιζομένων ταγμάτων.

Ὁ πόλεμος ἐξηκολούθει. Εἶδε τὴν ἐπιβουλὴν ἐξαπλουμένην βραδέως καὶ ἀσφαλῶς ἐπὶ τῆς χώρας του, ὡς θανάσιμον γάγγραιναν. Διαπρέψας ὑπὸ τὸν στρατηγὸν φαιδερβ, συνεξεστράτευσε μετ' αὐτοῦ πρὸς βορρᾶν. πληγωθεὶς εἰς τὸν ἀγιον Κεντεῖνον, ἔμεινεν ἐπὶ ἓξ ἑβδομάδας εἰς τὸ νοσοκομεῖον, μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου καὶ ἐξηγέρθη τῆς μακροχρονίου νάρκης του διὰ νὰ ῥρυάξῃ, μανθάνων ὅτι οἱ Παρίσιοι εὑρίσκοντο εἰς χεῖρας τοῦ διευθυντηρίου.

Ἡ ἀνάρρωσίς του τὸν εἶχεν ἐξαιρέσει τῆς λυπηρᾶς ὑποχρεώσεως νὰ πολεμήσῃ κατὰ Γάλλων. Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν πατρικὴν οἰκίαν ὑποφέρων μὲν ἀκόμη ἀπὸ τὴν πληγήν του, ἀλλὰ φέρων καὶ τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς ἐπὶ τοῦ στήθους, ὅπερ ὁ ἴδιος στρατηγός του τῷ εἶχε φέρει εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Λύπη μεγαλειτέρα ὅλων, ὅσας ἐντὸς τόσῳ ὀλίγου διαστήματος ὑπέστη τὸν ἐπερίμενεν ἐν τῇ οἰκίᾳ του ἣν εὗρεν πενθοῦσαν. Ἡ μήτηρ του εἶχεν ἀποθάνει ἀφίνουσα τὴν μόλιν ἑπταετῆ ἀδελφήν του ἔρημον τῶν μητρικῶν περιποιήσεων. Ὁ κ. Δερβλάϋ ἠναγκασμένος νὰ φύγῃ, διότι αἱ πολυπληθεῖς ὑποθέσεις του ἀπῄτουν τὴν παρουσίαν του, εἶχεν ἀφήσει τὴν κόρην του μόνην ὑπὸ τὴν φύλαξιν ἀφωσιωμένων ὑπηρετῶν. Ἡ ἄριξις τοῦ Φιλίππου ἐγεννεν αἰτία διπλασιασμοῦ τῶν δακρύων καὶ τῆς λύπης. Ἡ μικρὰ Σωσάνα προσεκολλήθη εἰς τὸν ἀδελφόν της μὲ τὴν σπασμωδικὴν ἀφοσίωσιν παιδίου ἐγκαταλελειμμένου εἰς τὴν ἀγριότητα τῆς ἀπομονώσεως. Συνεσφίγγετο πλησίον του, ὡς πτωχὸν καὶ ἀσθενὲς πλάσμα ζητοῦν στήριγμα καὶ βοήθειαν.

Ὁ Φίλιππος ἁπλοῦς καὶ εὐαίσθητος τὴν καρδίαν ἐλάτρευσεν αὐτὸ τὸ παιδὶ τὸ ἔχον τόσην ἀνάγκην ἀγάπης καὶ

λαβε καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς τὴν χωροφυλακήν, καὶ ἡ χωροφυλακὴ τὸν ἀπέλυσεν· ἀληθῶς; Πιστεύομεν τὸ τηλεγράφημα τοῦ κ. Σεχιώτου μέχρις ἐναντίας ἀποδείξεως.

Τὸν ἀπέλυσε, καὶ εὐθὺς ὁ δολοφόνος, (δολοφόνος ὁ Μανέτας; πρᾶγμα ἀπίστευτον!) ἀλλὰ καὶ τί δὲν κάμνει ὁ πρὸς τὸ χρῆμα αἰσχρὸς ἔρως; Ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ Ρεβελιώτη ἐκ τῶν νώτων, τοῦ ἀνοίγει δύο πληγὰς ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης, στρέφει οὗτος ἵνα ἴδῃ τίς ἐτύλμησε νὰ τὸν φονεύσῃ, καὶ λαμβάνει ἕτερον τραῦμα εἰς τὸ αὐτί, καὶ τελευταῖον εἰς τὸν ὀφθαλμόν. Δραπετεύει ὁ κακοῦργος, ἀλλ' ἡ πόλις ὁλόκληρος συνταράσσεται καὶ ἀγανακτεῖ. Ἴσως ὁ Μανέτας φυγοδικήσῃ· ἀλλ' ὁ Δαναρόπουρος δὲν χωρατεύει. Καὶ ὁ Μανέτας θὰ δώσῃ λόγον.

Ἐπετέθη ὁ κακοῦργος κατὰ τοῦ χρηστοτέρου πολίτου, κατὰ τοῦ καλητέρου δημάρχου τοῦ Κράτους. Ἐὰν ἐνήργησε μετὰ διακρίσεως, θάνατος καὶ ἀνάθεμα κατ' αὐτοῦ!

Ὁ Ρεβελιώτης τρέχει κίνδυνον. Εἴτε ζήσῃ εἴτε ἀποθάνῃ, ἡ πολιτεία του ἔσεται ἀξιομίμητος. Ὀλίγοι δήμαρχοι ὑπάρχουσιν ὡς ὁ Ρεβελιώτης.

Ὁ Ρεβελιώτης ἔπαθεν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ του.

Εἷς

ΒΡΟΧΗ ΕΝ ΘΗΡΑι

(ΕΚΤΑΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Θήρα, 18 Σεπσεμβρίου.

Ραγδαιοτάτη καὶ ἀσυνήθης βροχὴ κατέπεσεν ἐν Θήρᾳ τῇ 18 τρέχοντος περὶ τὴν πρωΐαν, ὥραν περίπου διαρκέσασα, καὶ ἐπήνεγκεν ἀνυπολογίστους ζημίας, ἀπερίγραπτον ἰδίως εἶνε τὸ ραγδαῖον καὶ φοβερὸν αὐτῆς πρωτίστως μὲν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Ἐμπορείου, κατὰ δεύτερον δὲ λόγον ἐν τῇ τοῦ χωρίου Γωνιᾶς καὶ Βουρβούλου. Ἡ θέσις τοῦ χωρίου Ἐμπορείου παριστᾷ θέατρον καταστροφῆς, μεταβληθεῖσα εἰς λίμνην πλωτήν, ἐκπέμψασαν ἐκ τῶν διαφόρων σημείων αὐτῆς, ποταμοὺς οἵτινες ἀγρίως καὶ ὁρμητικῶς κατελθόντες παρέσυραν πᾶν τὸ προστυχὸν διὰ τῶν ἀμπελώνων καὶ τῶν ἀγρῶν. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ λίθινα περιτοιχίσματα παρεσύρθησαν ἄρδην, συκαῖ καὶ ρίζαι τῶν ἀμπέλων ἐκριζωθεῖσαι ἤχθησαν εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ποῦ μὲν αὗται βαθέως ἠλακώθησαν, ποῦ δὲ ὑπεσκάφθησαν, ἐδῶ μὲν ἐγένοντο ἐκχώσεις, ἐκεῖ δὲ ἐπιχώσεις κτλ., δεδιάκριτα δὲ ὅλως εἰσὶ τὰ σημεῖα καὶ αἱ περιοχαὶ ταύτης.

Δυστυχῶς ποιμὴν παρασυρθεὶς μετὰ τοῦ ἐξ 150 αἰγοπροβάτων ποιμνίου του ἤχθη νεκρὸς εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα καὶ ἡμιόνοί τινες παρεσύρθησαν· γυναικός τινος ἐκ Βουρβούλου ἐξερχομένης τῆς ὑπερπληρωθείσης ὕδατος οἰκίας της ὁ κατερχόμενος ὁρμητικῶς χείμαρρος ἀφῄρεσεν ἀπὸ τῆς ἀγκάλης αὐτῆς τὸ ἄτυχες τετραετὲς τέκνον της, ὅπερ ἐπίσης ἐρρίφθη νεκρὸν εἰς τὴν θάλασσαν· ἐπὶ τῶν ἀμπελώνων καὶ ἀγρῶν τῆς τε Γωνίας καὶ Βουρβούλου παραπλήσιαι τῶν τοῦ Ἐμπορίου ἐγένοντο ζημίαι· πλεῖσται ὅσαι οἰκίαι τῶν διαληφθέντων χωρίων ἐπληρώθησαν ὑδάτων, ἅτινα ἐξελθόντα βιαίως, παρέσυραν καὶ ἐξηφάνισαν πολλὰς ζωοτροφὰς τῶν πτωχῶν οἰκοδεσποτῶν. Πανικὸς κατέλαβε καὶ κατέχει ἔτι τοὺς κατοίκους αὐτῆς, γοερὰς ἀφίσαντας κραυγὰς καὶ ἱκετίδας ὑψώσαντας χεῖρας, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς φοβερᾶς θεομηνίας· ἀληθῶς δ' εἰπεῖν τοιοῦτος κατακλυσμὸς μετὰ ἀνεμοστροβίλου ἐπελθὼν παρήγαγε βοὴν ἐμπνέουσαν φρίκην, οἰναποθηκῶν τινῶν ἐκεῖσε πληρωθεισῶν ὕδατος· τὰ οἰνοδοχεῖα ἔπλευσαν, δύο τούτων καταπεσοῦσαι συνετρίψαν τὰ οἰνοδοχεῖα· αἱ ἀγροτικαὶ ὁδοὶ εἰσὶν ἄβατοι· ἢν εὐτυχῶς πρωΐα ἄλλως τε πολλὰ ἡ νῆσος θὰ ἐθρήνει θύματα.

Μετὰ τὴν κατάπαυσιν τῆς βροχῆς ἀπαίσιοι ἐκυκλοφόρησαν

ἀπολαμβάνον τόσον ὀλίγης μεταξύ πατρὸς ἐξ ὁλοκλήρου παραδεδομένου εἰς τὰς ὑποθέσεις του καὶ ὑπηρετοῦντος πιστῶς μὲν καὶ ἀφωσιωμένως, ἀλλὰ μὴ ἔχοντος ἰδέαν τῶν λεπτῶν ἐκείνων ἀφοσιώσεων, αἵτινες εἶνε ἀναγκαιότεραι τῶν ὑλικῶν φροντίδων διὰ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά.

Ἐν τούτοις ἐδέησε νὰ ἀπομακρυνθῇ καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὸ νῆμα τῶν ἐργασιῶν του. Ἡ ἀναχώρησις αὕτη διὰ τὴν Σουσάναν ἦτο σπαρακτικὴ λύπη. Ὁ ἀποχαιρετισμὸς τοῦ ἀδελφῆς της ἀνενέου τὴν ἀπελπισίαν ὑφ' ἧς εἶχε καταβληθῇ ὅταν ἀπέθανεν ἡ μήτηρ της.

Ἀλλ' ἡ τύχη εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ εἶναι διόλου μακρὸς ὁ ἀποχωρισμός. Ἐξ μῆνας ἀργότερα ὁ κ. Δερβλάϋ κεραυνωθεὶς ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς ἐργασίας ἀπέθνησκεν, ἀφίνων μόνους πλέον ἐν τῇ ζωῇ τὴν Σουσάνναν καὶ τὸν Φίλιππον. Τότε νέα καθήκοντα ἐπεβάλλοντο εἰς τὸν νέον. Ὁ ἐκκαθαρισμὸς τῶν λογαριασμῶν τῶν πατρικῶν ἐπιχειρήσεων ἦτο ἐκ τῶν δυσκολωτέρων καὶ παρουσιάζετο εὔφορος εἰς λυπηρὰς ἐκπλήξεις. Ὁ κ. Δερβλάϋ ἄνθρωπος σπανίας εὐφυΐας, εἶχεν ἓν μέγα ἐλάττωμα· τὸ νὰ ἐναγκαλίζεται περισσότερον τοῦ ὅσον ἠμποροῦσε νὰ σφίγξῃ. Ἐδαπάνα τὴν ἐνεργητικότητά του εἰς διαφόρους ὑποθέσεις, χωρὶς νὰ κατορθοῖ νὰ ἐπιτυγχάνῃ ἐξ ἴσου εἰς ὅλας. Τὰ κέρδη τῆς μιᾶς ἀπερροφῶντο ἀπὸ τὰς ζημίας τῆς ἄλλης. Ἐξετροχιάζετο ἀκαταπαύστως ἀπὸ κῦμα δυσκολιῶν αἰωνίως ἐξογκούμενον, τὰς ὁποίας ἐνίκα μὲν στιγμιαίως διὰ τῆς ἐπιδεξιότητος καὶ ἐνεργητικότητός του, ἀλλ' αἵτινες ἀναγκαίως θὰ τὸν κατεβρόχθιζον γρήγορα ἢ ἀργά. Ἐξηφανίσθη πρὸ τῆς καταστροφῆς, ἀφίνων τὴν περιουσίαν του ὅσον εἶναι δυνατὸν νὰ φανταστῇ τις περισσότερον ἠπερδευμένην.

Ὁ Φίλιππος εἶχε πρὸ αὐτοῦ λαμπρὸν καὶ καθ' ὁλοκληρίαν χαραγμένον στάδιον. Μποροῦσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ πατρός του, νὰ καθαρίσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερον τοὺς λογαριασμούς του καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον του. Ἀλλ' αὐτὸ ἦτο ἡ καταστροφή. Ὅλαι αἱ οἰκονομίαι τοῦ πατρός του θὰ ἐχρησιμοποιοῦντο εἰς τὸ νὰ σώσωσι τὴν τιμὴν τοῦ ὀνόματός του. Καὶ ἡ ἀδελφή του θὰ ἔμενε χωρὶς προῖκα. Ὁ νέος δὲν ἐδίσταση. Ἐγκατέλιπε τὸ στάδιόν του, ἔδωκε τὴν παραίτησίν του καὶ φορτωμένος μὲ τὸ βαρὺ φορτίον ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ πατήρ του κατέπεσεν, ἔγινε βιομήχανος.

Τὸ ἔργον ὅπερ ἀνέλαβεν ἦτο ἐκ τῶν ἐπιπονωτέρων. Ἡ περιουσία τοῦ κυρίου Δερβλάϋ συνίστατο ἐκ παντὸς εἴδους ἐπιχειρήσεων· ἐξ ὑαλουργείων εἰς τὸ Κουρτελέν, ἐξ ἑνὸς χυτηρίου μετάλλου ἐν Νιβερνὲ, καὶ ἐκ τῶν σιδηρουργείων τοῦ Πούν-Ἀβεόν. Ὁ Φίλιππος ἐρρίφθη ἀπηλπισμένος ἐν τῇ ἀβύσσῳ καὶ ἐδοκίμασε νὰ περισυνάξῃ τὰ διεσπαρμένα τοῦ ναυαγίου ἐκβράσματα. Ἦτο ἀπτόητος καὶ ἐπὶ ἓξ ἔτη ἀφιέρωσε τὰς ἡμέρας του καὶ μέγα μέρος τῶν νυκτῶν του εἰς τὸ διασωστικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον τόσον ἀνδρείως ἀνέλαβεν.

(ἀκολουθεῖ)

ἀνὰ τὴν πρωτεύουσαν φῆμαι. Κατὰ τὰ λοιπὰ τῆς νήσου μέρη ἀνάξιαι λόγου ζημίαι ἐγένοντο.

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΕΙΝ

ΤΩΝ ΚΡΗΤΩΝ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

(Συνέχεια· ἴδε προγ. φύλλον)

Χανέα *Σεπτέμβριος*

Ἅμα ἡ ἐν Μπουτσουναρίοις συνερχομένη κατὰ τὰ προεόρτια πάσης ἐξεγέρσεως ἐπαναστατικὴ Συνέλευσις κηρύξῃ τὴν ἐπανάστασιν καὶ τὴν μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἕνωσιν, οἱ κατ' ἐπαρχίας ἀρχηγοί, σπεύδουσιν ἕκαστος εἰς τὸ διαμέρισμά του καὶ προσκαλοῦσι τὸν λαὸν ὑπὸ τὰς σημαίας. Ἂν τμῆμα ἐπαρχίας τινὸς δὲν ἔχει ὁπλαρχηγόν, οἱ κάτοικοι συνέρχονται καὶ ἐκλέγουσι τοιοῦτον. Σύνηθες εἶνε οἱ τμηματικοὶ ὁπλαρχηγοὶ ἑκάστης ἐπαρχίας νὰ ἐκλέγωσιν ἕνα γενικὸν ἀρχηγόν των, δὲν κατορθοῦται ὅμως τοῦτο πάντοτε καὶ τότε οὗτοι ἐνεργοῦσι μὲν ἀνεξαρτήτως, μετὰ προηγουμένην ὅμως πάντοτε συνεννόησιν. Περιττὸν νὰ εἴπωμεν πόσον τοῦτο βλάπτει εἰς τὸν γενικὸν σκοπὸν· ἐν τούτοις δὲν εἶναι καὶ εὔκολον πρᾶγμα ν' ἀναγνωρισθῇ τις γενικὸς ἀρχηγὸς μιᾶς ἐπαρχίας, τοὐλάχιστον ἐν τῷ δυτικῷ τμήματι, ἔνθα οἱ κάτοικοι εἰσὶ πολεμικώτεροι καὶ ἕκαστος δὲν βλέπει κατὰ τί ὁ ἄλλος τὸν ὑπερτερεῖ. Εὐκολώτερον εἶναι τοῦτο εἰς τὸ ἀνατολικὸν τλῆμα, ἔνθα οἱ κάτοικοι εἰσὶ μαλακώτεροι καὶ ἧττον πολεμικοί· ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει πληθώρα ἀπαιτήσεων, ὁ δὲ Κόρακας, ὅτε ἔζη εἶχεν ἀναγνωρισθῇ ἀρχηγὸς τῶν δώδεκα ἀνατολικῶν ἐπαρχιῶν.

Εὐνόητον ὅτι ἐν ἐπαναστάσει γενικὸν πολεμικὸν σχέδιον δὲν εἶναι δυνατόν ποτε νὰ ὑπάρξῃ· τοῦτο ἀναπληροῖ ἡ συναίσθησις τῆς ἀνάγκης· οἱ διάφοροι ὁπλαρχηγοὶ ἅμα σχηματίσωσι τὰ ἐπαναστατικὰ σώματά των, ὑπείκοντες εἰς τὴν ἀπαίτησιν τῆς ἀνάγκης ταύτης, σπεύδουσι πάντοτε νὰ στρατοπεδεύσωσιν ἀπέναντι τῶν Τούρκων καὶ νὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις ἐκείνας, δι' ὧν ὑπάρχει βεβαιότης ὅτι ὁ ἐχθρὸς θὰ ἀποπειραθῇ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ ἐνδότερα. Πρώτη φροντὶς τῶν ἐπαναστατῶν, ἅμα στρατοπεδεύσωσί που, εἶνε νὰ ἐγείρωσι πρόχειρα προχώματα καὶ νὰ θέσωσι σκοπιὰς περὶ τὸ στρατόπεδον. Ἡ περὶ τὸ σκοπεύειν δεξιότης του καθιστᾷ τὸν Κρῆτα ἐν τῷ ἀμύνῃ φοβερὸν ἐχθρόν, τούτου ἕνεκεν οἱ Τοῦρκοι φροντίζουσι νὰ προσβάλωσιν αὐτὸν πάντοτε μὲ δυνάμεις κατὰ πολὺ μεγαλειτέρας· εἰς τὰς μεταξὺ ἐπαναστατῶν καὶ Τούρκων μάχας ἡ μικροτέρα ἀναλογία εἶναι 1 : 5. Ὀπισθεν τοῦ χαρακώματός του ὁ Κρὴς τὸ δεξιὸν γόνυ καὶ τὸν ἀριστερὸν πόδα στηρίζων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, γεμίζει ἀδιακόπως τὸ ὅπλον του καὶ σκοπεύει καὶ πυροβολεῖ. Αἱ σφαῖραι συρίζουσι περὶ τὴν κεφαλήν του, τύπτουσι τὸ περὶ αὐτὸν ἔδαφος, ἀλλ' αὐτὸς ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον του χωρὶς διόλου νὰ ταραχθῇ καὶ μόνον ὁσάκις οἱ Τοῦρκοι, ὑπείκοντες εἰς τὸν στρατηγόν των, προχωροῦσι πρὸς τὰ χαρακώματά του, ἐπιτείνει τὸ φονικὸν πῦρ μέχρις οὗ ἐξαναγκάσῃ αὐτοὺς εἰς ὑποχώρησιν. Ἡ μάχη τότε εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀκμήν της· κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ καλὸς ἀρχηγὸς δὲν μένει κεκρυμμένος· ἀπὸ χαρακώματος εἰς χαράκωμα περιερχόμενος ἐνθαρρύνει τοὺς στρατιώτας, διανέμει αὐτοῖς πυριτιδοβολάς, τοὺς παροτρύνει εἰς ἀντίστασιν, ἐλέγχει, ὑβρίζει τοὺς δειλιῶντας καὶ διὰ τοῦ ἀτομικοῦ του θάρρους προσπαθεῖ νὰ ἐμψυχώνῃ αὐτούς. Εἰς ἄτακτα στρατεύματα, ἰδίᾳ ἐν Κρήτῃ ὅπου αἱ πατραγαθίαι διόλου δὲν καταλογίζονται ὑπὲρ τῶν υἱῶν, μόνον ἡ ἀτομικὴ ἀνδρεία καὶ καρτερία δύνανται νὰ ἐπιβληθῶσι καὶ μόνον διὰ τούτων ὁ ἀρχηγὸς δύναται νὰ εἶναι ἀρχηγός.

Πολλάκις οἱ ἐπαναστάται ὑπείκοντες εἰς τὰς μεγαλειτέρας τῶν ἐχθρῶν δυνάμεις, ἀναγκάζονται νὰ ὑποχωρήσωσι, σπανιώτατα ὅμως τοῦτο συμβαίνει μετὰ πρώτην μόνον ἢ δευτέραν προσβολήν. Τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα ἐπέρχεται ὅταν ἀφιχθῶσιν ἐπικουρίαι εἰς τοὺς ἐπαναστάτας. Ἅμα ὁ θόρυβος τῆς μάχης ἀκουσθῇ πάντες οἱ πέριξ ὁπλαρχηγοὶ σπεύδουσιν εἰς βοήθειαν τῶν προσβαλλομένων, ἐνισχυόμενοι καθ' ὁδὸν ὑπὸ τῶν ὁλονὲν συρρεόντων χωρικῶν. Διότι εἰς τὰ ἐπαναστατικὰ κινήματα δὲν δύνανται πάντοτε οἱ ἄνθρωποι νὰ παρευρίσκωνται εἰς τὰ στρατόπεδα· ἔχουσι νὰ φροντίσωσι περὶ ἑαυτῶν, περὶ τῶν τέκνων των, πάντοτε δὲ οἱ πτωχότεροι τοὐλάχιστον ἐπωφελούμενοι καὶ τῆς βραχυτέρας πολεμικῆς ἐκεχειρίας ἀφίνουσι πρὸς στιγμὴν τὸ ὅπλον ὅπως ἀναλάβωσι τὴν σκαπάνην, τὸ ἄροτον ἢ τὸ δρέπανον. Μακρόθεν ἐπιφαινόμενοι οἱ ἐπίκουροι ἀναγγέλλουσι τὴν προσέγγισίν των διὰ παρατεταμένου πυροβολισμοῦ, εὐθὺς δὲ συγχρόνως ἐλαφροὶ ὡς δορκάδες ἀκάθεκτοι πηδῶσιν ἀπὸ πέτρας εἰς πέτραν, προπορευομένης καὶ ὑπερηφάνως κυματιζούσης τῆς κυανολεύκου σημαίας, μετὰ βοῆς δὲ καὶ ὁρμῆς ἐπερχόμενοι ἐμβάλλουσιν εἰς τοὺς καταπεπονημένους πολεμιστὰς θάρρος καὶ ἐνθουσιασμὸν ἀκαταγώνιστον. Ἡ στιγμὴ ἐκείνη εἶναι ἡ ψυχολογικὴ στιγμὴ τῆς μάχης. Οἱ ἐχθροὶ πάντοτε ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὑποχωροῦσιν εἰς τὰ χαρακώματά των, ἐξαρτᾶται δὲ ἀπὸ τὴν ἑτοιμότητα τῶν διευθυνόντων τὴν μάχην νὰ μεταβάλωσι τὴν ἄμυναν εἰς ἐπίθεσιν καταστρεπτικὴν διὰ τοὺς Τούρκους. Πολλάκις εἰς τοιαύτας περιστάσεις οἱ ἐπαναστᾶται κατεδίωξαν αὐτοὺς μέχρι τῶν πυλῶν τῶν φρουρίων, μεγάλας ἐπενεγκόντες αὐτοῖς ζημίας, μετὰ τοσαύτης δὲ ὁρμῆς ἐπετίθεντο ὥστε οἱ ἐχθροὶ δὲν ἐλάμβανον καιρὸν οὐδὲ τοὺς νεκροὺς των νὰ παραλαμβάνωσι, ὅπερ οἱ Τοῦρκοι ἐν πολέμῳ θεωροῦσιν ἀπαραίτητον καθῆκον.

Ὁσάκις ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν θεωρηθῇ ἀναγκαία ἡ ἔξωσις τῶν Τούρκων ἀπό τινος θέσεως, συνέρχονται οἱ ὁπλαρχηγοὶ εἰς πολεμικὸν συμβούλιον, ἐκεῖ δὲ ἀποφασίζουσι τὸ σχέδιον τῆς μάχης, ὁρίζουσι τὸ σημεῖον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἕκαστος θὰ ἐπιτεθῇ καὶ τὴν ὥραν τῆς προσβολῆς. Ἐπιτιθέμενοι ἐκ πολλῶν συγχρόνως μερῶν προσπαθοῦσι πάντοτε νὰ πλησιάζουσιν ὅσον τὸ δυνατὸν περσσότερον πρὸς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον ἀπαρατήρητοι καὶ οὕτως ἀπὸ τοῦ πλησίον νὰ ἀνοίγωσι τὸ πῦρ. Καὶ τότε ἀπὸ θάμνου εἰς θάμνον βαίνοντες, προφυλαττόμενοι ὄπισθεν τῆς προχειροτέρας πέτρας, ὅτὲ μὲν συρόμενοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅτὲ δὲ διπλώνοντες τὸ εὐλυγιστον σῶμά των, ἐπωφελούμενοι τῆς προστυχούσης πτυχῆς, κοιλότητος ἢ ὑψώματος, προχωροῦσιν ἀπαύστως πρὸς τὰ ἐχθρικὰ χαρακώματα, ἀδιάκοπον ἐκτοξεύοντες κατὰ τῶν πολεμίων φονικὸν πῦρ, ὁδηγὸν ἔχοντες πάντοτε τὴν σημαίαν των, ἣν ὁ διευθύνων αὐτοὺς ἀρχηγὸς διατάσσει τὸν παρ' αὐτὸν ἱστάμενον σημαιοφόρον νὰ ἐμπήγῃ ὁλονὲν πλησιέστερον πρὸς τὸ στρατόπεδον τῶν Τούρκων. Τοιαύτη εἶνε ἐνίοτε ἡ ἑκατέρωθεν ἐπιμονή, ὥστε δὲν εἶνε ἀσύνηθες κατὰ τὰς ἐν Κρήτῃ μάχας Ἕλληνες καὶ Τοῦρκοι νὰ συμπλέκωνται χεῖρας μὲ χεῖρας, νὰ ποιῶνται χρῆσιν οἱ μὲν τῶν μαχαιρῶν των, οἱ δὲ τῶν λογχῶν των καὶ παλαίοντες νὰ κυλίωνται ἐπὶ τῶν βράχων ἢ ἐπὶ τῆς ράχεως βουνοῦ τινος, μέχρις οὗ ὁ ἕτερος τῶν ἀντιπάλων καταβληθῇ. Πολλάκις ἡ ἀντίστασις τῶν Τούρκων ἀποβαίνει λίαν ἐπίμονος καὶ τότε οἱ ἐπαναστάται

ἀποχωροῦσιν ἡσύχως ἀμυνόμενοι, προσπαθοῦσι δὲ δι' ἄλλου τρόπου νὰ ἐπιτύχωσι τοῦ σκοποῦ των. Φροντίζουσι νὰ καταλάβωσι τὰς πέριξ ἐπικαίρους θέσεις, νὰ περικυκλώσωσι τοὺς Τούρκους, νὰ τοὺς στενοχωρήσωσι καὶ τοὺς ἐξαναγκάσωσι τότε ἢ νὰ παραδοθῶσιν, ἢ μόνοι των νὰ ζητήσωσι διέξοδον, ὅπως φύγωσι. Καὶ δύναταί τις ἐν τοιαύταις περιστάσεσι νὰ παρατηρήσῃ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὴν δύναμιν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς ἀποφασιστικότητος. Ἐν τῇ μάχῃ τῶν Βρυσῶν, τῇ πρώτῃ συγκροτηθείσῃ κατὰ τὸ 1866, ὀλίγαι ἑκατοντάδες ἐπαναστατῶν ἀτελέστατα ἐξωπλισμένων περικυκλώσαντες 4,000 αἰγυπτίους στρατιώτας, οἵτινες ἐξεστράτευσαν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Ἀποκορώνου καὶ ἀποκρούσαντες τοὺς εἰς βοήθειαν των ἐκ Χανίων ἐξελθόντας Τούρκους, τοσοῦτον τοὺς ἐστενοχώρησαν ὥστε τοὺς ἐξηνάγκασαν νὰ παραδοθῶσιν. Ἀλλὰ τί νὰ τοὺς κάμουν; νὰ τοὺς κρατήσουν; ἤθελαν ἔξοδα, οἱ δὲ ἐπαναστάται μόλις ἠδύναντο νὰ τρέφωσιν ἑαυτούς· νὰ τοὺς σφάξουν; ἦτο σκληρόν, οἱ δὲ Κρῆτες δὲν ἔχουσι παντάπασιν αἱμοχαρῆ ἔνστικτα. Τοὺς ἀφῆκαν λοιπὸν ἐλευθέρους, ἀφοῦ τοὺς ἀπήλλαξαν ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ὅπλων των καὶ ἀπὸ τὰς ἐνοχλήσεις τῶν ἀποσκευῶν καὶ τοὺς ἀπέστειλαν ὀπίσω εἰς Χανία, ὡς μίαν πολυάριθμον ἀγγέλην ζώων. Ἐν τούτοις ὑπάρχουσιν ἄλλαι περιστάσεις, καθ' ἃς οἱ ἐπαναστάται, καίπερ πλειότεροι σχετικῶς καὶ κάλλιον συντεταγμένοι καὶ ὡπλισμένοι, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀντιστῶσιν εἰς τὰς ἐφόδους τῶν Τούρκων, διότι ἔλειπε πλέον ὁ ἅγιος ἐνθουσιασμός, ὁ ἐμπνέων τὴν πεποίθησιν. Ἡ ἔρευνα τῶν αἰτίων τοῦ φαινομένου τούτου θὰ μᾶς ἔφερε πολὺ μακράν.

(Ἕπεται συνέχεια).

Κύδων.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Μπιφτεκολέσχη. Τὸ πιστεύετε; Βέβαια ὄχι· ἀφοῦ εἶσθε Ἕλληνες, ἄνθρωποι δηλαδὴ τῆς ἰδέας, τῶν λέξεων, τῶν γραμματοσυλλόγων, τῶν πατσαβουροκεφτέδων, τοῦ βραστόπανου, τῆς ξιγγόσουπας, τῶν πλατωνικῶν ἐρώτων, τῆς λαχανοφαγίας καὶ τῶν ἀναστεναγμῶν. Πιστεύσατέ το ὅμως, διότι ἡ Μπιφτεκολέσχη δὲν συνέστη οὐδ' ἐν Ἀθήναις, οὐδ' ἐν Πάτραις, οὔτε ὑπὸ τοῦ κ. Κασιμάτη, οὔτε ὑπὸ τοῦ κ. Ρηγύπουλου, ἀλλ' ἐν Λονδίνῳ, ὑπὸ Ἄγγλων, καὶ πρόεδρον ἔχει τὸν λόρδον Χόουερμπρουκ. Ἡ ἐφημερὶς, ἐξ ἧς ἐρανιζόμεθα τὰ καθέκαστα, δὲν ἐκπλήσσεται διότι συνέστη τοιαύτη Λέσχη, ἀλλὰ διότι συνέστη μόνον τώρα, κατὰ πρώτην φοράν· διότι ἄγγλος θὰ πῇ *μπιφτέκι*· μπιφτέκι θὰ πῇ *ἄγγλος*· τὸ δὲ ὀξύμωρον αὐτὸ θὰ πῇ ὅτι ἡ ἀγγλοσαξωνικὴ φιλὴ εἶνε ἡ τελειοτέρα κυρίως διότι αὐτὴ βαίνει ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς φιλῆς, καλλιεργοῦσα σῶμα καὶ πνεῦμα, καὶ ὄχι ὡς ἡ ἔνδοξος νεωτέρα ἑλληνικὴ, ρυπαίνουσα μὲν τὸ σῶμα, μωραίνουσα δὲ τὸ πνεῦμα, φθείρουσα δὲ τὴν ψυχήν.

Τί εἶνε λοιπὸν Μπιφτεκολέσχη; Ὁ ἐναρκτήριος λόγος ὃν ὁ πρόεδρος αὐτῆς ἐξεφώνησε κατὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς Λέσχης, τὰ λέγει ὅλα.

«Ὑπάρχουσιν, εἶπεν ὁ ἔξοχος λόρδος, μπιφτέκια καὶ μπιφτέκια, ὀλίγοι ὅμως εἰσιν, οἱ δυνάμενοι νὰ κάμωσι καλὴν ἐκλογήν. Τί νοιώθει ἀπὸ μπιφτέκι ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος, ὅστις ἀφίεται εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ ξενοδόχου; Τί νοιώθει ἀπὸ μπιφτέκι ἡ δυστυχὴς οἰκοδέσποινα; Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε! Καὶ ὅμως δὲν ὑπάρχει τράπεζα, εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ λείπῃ τὸ *μπιφτέκι*. Γεννώμεθα ἐνώπιον τοῦ μπιφτεκίου, ὅπερ καταβιβρώσκει ὁ πατὴρ ἡμῶν, καὶ τελευτῶμεν μὲ τὴν οὐσίαν ἑνὸς μπιφτεκίου. Ἀπὸ τοῦ λάκκου ἕως τοῦ τάφου εἴμεθα συνδεδεμένοι μετὰ τοῦ μπιφτεκίου. Καὶ ἐν τούτοις οὐδεὶς γνωρίζει τί πρᾶγμα εἶνε τὸ μπιφτέκι, οὐδεὶς γνωρίζει ὡς ἄριστα νὰ τὸ παρασκευάσῃ.

»Τὸ μπιφτέκι πρέπει νὰ εἶνε τρυφερὸν καὶ παχὺ, νὰ καταβραχῇ μὲ ὀλίγας σταγόνας χρυσόχρου πάχους καὶ ἀπὸ τῆς πεπυρακτωμένης πυρεστίας νὰ τεθῇ ἀμέσως ἐντὸς θερμοῦ πινακίου, μὲ ὀλίγον πρόσφατον βούτυρον ἐπάνω καὶ μικρὰν προσθήκην λεπτοκομμένου κρομμύου.

»Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀντάξιον τοῦ μεγάλου ἔθνους τῶν υἱῶν τῆς Ἀλβιῶνος μπιφτέκι, καὶ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ συνιστῶμεν ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς ἰδικῆς μας καὶ τῶν μελλουσῶν γενεῶν τὴν Λέσχην ταύτην».

Ζωηραὶ ἐπιδοκιμασίαι ἠκολούθησαν τὴν αὐτοσχέδιον προσφώνησιν καὶ ἀμέσως προέβησαν εἰς τὴν πρώτην συνεδρίασιν. Ἐν αὐτῇ δὲν ἐζήτησε τὸν λόγον ὁ κ. Ἀρσένης, ἀλλ' ἤρχισεν ἡ παρασκευὴ τοῦ ἰδεώδους μπιφτεκίου ὑπ' αὐτῶν τῶν μελῶν τῆς Λέσχης καὶ. . . ἡ καταβρόχθησις αὐτοῦ.

Ἡ εἰκὼν τῆς Λέσχης ἣν ἔχομεν ἐνώπιον ἡμῶν εἶναι γαργαλιστικωτάτη. Ὁ ἴδιος σεβάσμιος πρόεδρος, Λόρδος πολιόθρυξ, καθήμενος ἐπὶ χαμηλοῦ σκαμνίου, ἐνώπιον φούρνου θερμαινομένου ἐκ καυσοξύλων, ψήνει τὰ πρῶτα μπιφτέκια. Τὰ μέλη ἔχουσι τὰ χειρόμαστρα ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ περιμένουν ἐν καταφανεῖ φυσιογνωμίᾳ λειχουδιᾶς.

Ἡ αἴθουσα, ἐν ᾗ εἶνε συνηγμένη ἡ ὑψηλὴ ἀριστοκρατία τοῦ Λονδίνου δὲν εἶνε τὸ σπῆτι τοῦ Μελᾶ, ἀλλὰ ὑπόγειος ταβέρνα, κρᾶμα μαγεριοῦ καὶ καπηλείου, ἀπαράλλακτα ὡς αἱ ἀθηναϊκαὶ, μεῖον τῆς ρυπαρότητος καὶ τῆς ἀκαλλαισθησίας καὶ τῆς βρωμοποιότητος φαγητῶν καὶ ποτῶν.

Ἀφοῦ συγχαρῶμεν τοὺς Ἄγγλους Μπιφτεκολεσχίτας, ἃς ὑπομνήσωμεν ἐνταῦθα, διότι ὠθεῖ ἡμᾶς πρὸς τοῦτο ἡ θέα τῆς εἰκόνος, ὅτι καθ' ὅλον τὸν βίον ἡμῶν, ἀποδώσαντα τὰ ἐννέα δέκατα τῆς σπουδαιότητος αὐτοῦ εἰς τὴν ὡραίαν τέχνην τοῦ τρώγειν, καταντήσασαν παρ' ἡμῖν χαμαλῆκι, ἐφάγομεν—χωρὶς νὰ φαγωθῶμεν—ἐπὶ ὀκτὼ περίπου μῆνας τὰ εὐχυμώτερα τεμαχια ὀπτοῦ βοὸς, δροσιζόμενα ὑπὸ τοῦ ἀγνοτέρου ρητινίτου, ποικιλλόμενα ὑπὸ τῶν φρεσκωτέρων ψαριῶν, διακοσμούμενα ὑπὸ τῆς μαγικωτέρας κρέμας, διανθιζόμενα ὑπὸ τῆς ἐπουρανιωτέρας ψαρόσουπας μὲ ἑκατὸν μέσα αὐγά, ὄχι εἰς τὸ «Ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βεττανίας» ἢ τῆς «Ἀγγλίας», ἀλλ' εἰς τὴν πλακιώτικη Ταβέρνα τοῦ κ. Στυλιανοῦ Μούρμουρα. Εἴχομεν δὲ συνδαιτημόνα καὶ τὸν ὀλύμπιον Κ. Ἱεροκλῆ. Προσθέτομεν ὡς προφυλακτικὸν ὅτι ὅλα αὐτὰ ἐγίνοντο διὰ τοὺς δύο μας μόνους.

Ρακοσυλλέκτης.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ
Πρακτορεῖον Χαβᾶ

Κοπεγχάγη, 3 Ὀκτωβρίου. Αἱ ΑΑ. ΜΜ. ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασιλισσα τῶν Ἑλλήνων θ' ἀναχωρήσωσι τῇ πέμπτῃ ἢ τῇ παρασκευῇ εἰς Λυβάνην, διερχόμενοι διὰ Δρανναβράν. Ἐκεῖθεν αἱ ΑΑ.ΜΜ. μεταβήσονται καθ' εὐθεῖαν εἰς Βιέννην.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ πρὸς ἐνοικίασιν μικρὰ οἰκία ἢ ὄροφος οἰκίας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ *Σταδίου* εἰ δυνατὸν ἢ κατὰ τὴν συνοικίαν *Κολωνάκι*, μὲ τρία δωμάτια, μετὰ ἢ ἄνευ ἐπίπλων. Ἡ διεύθυνσιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς *Αἰγύπτου* (6, δ)